

EEN AB DISCOVERY-BOEK

A photograph of two young women standing behind a white wooden crib in a nursery. The woman on the left is wearing a pink short-sleeved top and matching shorts, with a pink bonnet. The woman on the right is wearing a light blue short-sleeved top and matching shorts, with a light blue bonnet. Both are smiling and looking down. The background shows a nursery with a white dresser, a lamp, and a shelf with teddy bears.

Lacey worden

SALLYANNE CASTLETON

Lacey worden

door

Sallyanne Castleton

Eerste publicatie 2025

Copyright © AB Discovery

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd
gegevensbestand, openbaar gemaakt in enige vorm
of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch,
door fotokopieën, opnamen of op enige andere
manier, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever en de auteur.

Elke gelijkenis met een levend of overleden
persoon of met werkelijke gebeurtenissen berust
op toeval.

Titel: Lacey worden

Auteur: Sallyanne Castleton

Redacteur: Michael Bent, Rosalie Bent

Uitgever: AB Discovery

Vertaald door: ABIvy

© 2025

www.abdiscovery.com.au

[DIT BOEK en alle AB Discovery-titels zijn nu ook verkrijgbaar als luisterboek.](#)

INHOUD

Hoofdstuk één: Een meisje binnenin	6
Hoofdstuk twee: De ontmoeting in het park.....	10
Hoofdstuk drie: St. Dymphna's Academie.....	14
Hoofdstuk vier: Eerste dag, eerste glimlach.....	18
Hoofdstuk vijf: De mommiecirkel.....	23
Hoofdstuk zes: Slaapfeestjesfluisteraars.....	27
Hoofdstuk zeven: Eerste stappen en zachte veranderingen	31
Hoofdstuk acht: Mama en ik.....	35
Hoofdstuk negen: Welkom bij de kinderkamer	39
Hoofdstuk tien: Welkom thuis, meisje.....	43
Hoofdstuk elf: Het verdrietige meisje in het park.....	47
Hoofdstuk twaalf: Iemand zoals ik.....	51
Hoofdstuk dertien: Het meisje dat ze altijd was.....	54
Hoofdstuk veertien: Eerste kreuken, eerste kreten	57
Hoofdstuk vijftien: Babymeisje, officieel.....	60
Hoofdstuk zestien: Harten en handvatten	63
Hoofdstuk Zeventien: Harten op hun mouw.....	66
Hoofdstuk Achttien: Picknick van Harten.....	69
Hoofdstuk negentien: Crinkle Camp-In.....	72
Hoofdstuk twintig: Buiten en gezien.....	75
Hoofdstuk eenentwintig: Babymeisjes in de bioscoop	78
Hoofdstuk tweeëntwintig: Onze toekomst in franje	81

Hoofdstuk drieëntwintig: Een bruiloft in kreukels en kant	84
Hoofdstuk vierentwintig: Visie in kant en kreukels.....	87
Hoofdstuk vijfentwintig: Het bezoek aan het kinderdagverblijf	90
Hoofdstuk zesentwintig: Tweelingkinderdagverblijven, gedeelde harten.....	93
Hoofdstuk zevenentwintig: Het logeerpartijtje in de kinderkamer	96
Hoofdstuk achtentwintig: De bindingsceremonie	99
Hoofdstuk negenentwintig: Ringen en ratels	102
Hoofdstuk dertig: Onder de Rattle Arch	105
Hoofdstuk Eenendertig: Eén jaar, één kribbe, nog één? .	108
Sint-Dymphnaschool voor meisjes van goede komaf.....	111
Nieuw studentenhandboek	111
Gids voor ouders en voogden van St. Dymphna	115

Hoofdstuk één: Een meisje binnenin

Travis zat op de rand van zijn bed, zijn knieën opgetrokken tot aan zijn borst, en het zwakke blauwe schijnsel van zijn nachtlampje wierp schaduwen over zijn zachte gezicht. Zijn pyjama was schoon, gemaakt van licht katoen met pastelkleurige sterren, en zijn luier was al om, en kreukte zachtjes als hij bewoog. Hij had de hele avond niet veel gezegd, en Marian merkte het. Opnieuw.

Ze klopte zachtjes, hoewel de deur open stond.

"Gaat het, lieverd?" vroeg ze zachtjes terwijl ze naar binnen stapte.

Travis haalde zijn schouders op en keek naar de rand van zijn deken. "Ja, denk ik."

Marian ging naast hem zitten en streek voorzichtig een pluk van zijn fijne bruine haar van zijn wang. Hij deinsde slechts lichtjes terug. "Slechte dag?"

Hij knikte.

"Wil je erover praten?"

Travis aarzelde en fluisterde toen: "Het is gewoon... hetzelfde. Op school hoor ik er niet bij. Ze vinden me allemaal raar of zoiets."

Marian zuchtte en sloeg een arm om zijn smalle schouders. Hij leunde tegen haar aan en legde zijn hoofd tegen haar zij. "Ik weet dat het moeilijk is, lieverd," mompelde ze. "Maar je bent niet raar. Je bent gewoon... gevoelig. Dat is niet erg."

"Ze zeiden dat ik op een meisje lijk," fluisterde hij.

Marian zweeg een tijdje. "Voel je je een meisje?"

Travis was stil.

"Ik... ik weet het niet. Misschien," gaf hij toe. "Soms wou ik dat ik gewoon kon dragen wat ik wil. Weet je, van mooie dingen, geen jongensklleding, geen strakke of... sjieke dingen. Ik haat het gewoon."

Ze streek zachtjes over zijn haar. "Dat is oké."

Hij keek haar geschrokken aan. "Is dat zo?"

Natuurlijk. Schatje, ik hou van je, hoe je ook bent. Als je mooie dingen wilt dragen, zachte dingen, dan kan ik je helpen. Er is geen regel die zegt dat je op een bepaalde manier moet zijn. Niet bij mij.

Travis knipperde snel met zijn ogen en begon te tranen. "Zelfs als ik... als ik... een slipje wil?"

Marian glimlachte flauwtjes. "Vooral dan. Je hebt altijd van zachte dingen gehouden. Zelfs toen je klein was. Ik weet nog dat je mijn sjaal als een jurk probeerde te dragen toen je drie was."

"Ik wilde me gewoon... veilig voelen," zei hij zachtjes.

"Ik weet het, en dat weet je nog steeds. Je hoeft niet te doen alsof je het niet weet. En daar is niets mis mee."

Travis' stem daalde tot een gefluister. "Kunnen we... wat kopen? Slipjes, bedoel ik?"

"Natuurlijk kunnen we dat."

Ze kuste hem op zijn kruin. "Morgen gaan we winkelen. Met z'n tweetjes. Ergens waar het rustig is."

Hij knikte en veegde met zijn mouw over zijn wang. "En misschien... een beha?"

"Als dat is wat je wilt, lieverd."

Hij aarzelde en beet op zijn lip. "Is het gek? Ik ben nog steeds... ik ben een jongen... een beetje. Denk ik. Maar ik wil behandeld worden als een meisje. Ik wil... dat mensen me zo zien. Maar ik wil ook nog steeds mijn luiers."

"Het is helemaal niet gek," zei Marian vastberaden. "Je mag ingewikkeld zijn. Je mag troost zoeken. En als een deel van jou zich soms een baby voelt, of een meisje, of allebei, dan ben je dat."

Ze pauzeerde. "Wil je een meisjesnaam?"

Travis zweeg. "...Ik denk het wel."

"Wil je er vannacht een nachtje over slapen en het me morgenochtend vertellen?"

Hij knikte opnieuw.

Lacey worden

Zo zaten ze lange tijd zwijgend, zijn hoofd onder haar kin. Het vage geluid van de wasmachine in de andere kamer zoemde als een slaapliedje.

De volgende ochtend werd Marian vroeg wakker. Ze was al bezig met het klaarmaken van het ontbijt toen Travis de keuken binnenkwam, nog steeds in zijn sterrenpyjama, met zijn doorweekte luier zichtbaar opgebold.

"Goedemorgen, lieverd," zei ze opgewekt.

"Goedemorgen," zei hij zachtjes. Na een korte stilte zei hij simpelweg: "Lacey."

Marian keek op van de broodrooster. "Hmm?"

"Ik denk dat ik Lacey genoemd wil worden. Als dat goed is."

Haar gezicht lichtte op met een zachte, trotse glimlach. "Wat een prachtige naam. Hij past bij je. Lacey, echt waar."

Hij stond daar in de deuropening, een beetje trillend.

Marian liep naar hem toe en legde haar handen op zijn wangen. "Goedemorgen, Lacey," zei ze, en kuste hem vervolgens op zijn voorhoofd.

Lacey glimlachte, een echte dit keer. Een kleintje, maar eerlijk.

Later die dag reed Marian hen beiden naar een discrete boetiek in de volgende wijk, zo'n winkel met rustgevend behang en zachte muziek binnen, zonder de felle lichten die je in zoveel kledingwinkels ziet. De verkoopster, een vriendelijke vrouw van in de dertig, keek niet op toen Marian zachtjes uitlegde dat ze aan het winkelen waren voor haar kind, haar dochter, die hier nog niet eerder was geweest.

Ze kozen voor zachte onderbroeken in de kleuren lavendel en munt, een paar hemdjes met kant en een kleine, voorgevormde sportbeha met kleine strikjes.

Thuisgekomen paste Lacey ze. Marian hielp haar voorzichtig en liet haar zien hoe ze de stof glad moest strijken en hoe ze de bandjes moest verstellen. Toen Lacey zichzelf in de spiegel zag, raakte ze met trillende vingers de strik op haar borst aan.

"Ik lijk op mezelf," fluisterde ze.

"Dat doe je wel," zei Marian. "Je ziet er prachtig uit."

Lacey worden

Voor het eerst in jaren had Lacey geen hekel aan wat ze in de spiegel zag. De zachte vormen, de manier waarop haar korte haar om haar gezicht golfde, de zachte welving van haar sportbeha. En ja, de luier die een beetje uitstak onder de tailleband van haar slipje. Maar zelfs dat voelde... goed.

"Wil je ze dragen als je naar bed gaat?" vroeg Marian zachtjes. Lacey knikte.

Marian stopte haar die avond in met een babyflesje warme melk, nog zo'n babydingetje dat ze nooit had opgegeven. Haar speentje zat vast aan haar shirt en ze droeg haar nieuwe onderbroekje trots over haar gebruikelijke luier.

"Welterusten, meisje," fluisterde Marian terwijl ze haar pony naar achteren streek.

"Welterusten, mama," mompelde Lacey.

En voor het eerst in maanden hilde ze zichzelf niet in slaap.

Hoofdstuk twee: De ontmoeting in het park

De zon filterde zachtjes door de eucalyptusbomen, een gevlekt licht dat over het gras van het stille park danste. Het was laat op een woensdagmiddag, net na schooltijd, en perfect gekozen door Marian omdat ze wist dat er minder mensen zouden zijn. Ze spreidde het oude blauwe picknickkleed uit, terwijl Lacey ernaast stond met haar knuffelkonijntje in haar armen en nerveus naar tieners speurde.

"Het is niet druk," zei Marian, terwijl ze met een geruststellende glimlach opkeek. "Ik beloof het. Alleen jij en ik."

Lacey knikte en streek met haar duim over de speenklem waar die onder de kraag van haar oversized roze hoodie hing. Haar spijkerbroek zat los genoeg om het grootste deel van haar luier te verbergen, maar ze voelde zich nog steeds blootgesteld en kwetsbaar.

Ze ging met gekruiste benen zitten, het vertrouwde geritsel van haar luier gedempt door de deken. Marian pakte een kleine thermosfles en een snackbakje uit haar tas. "Wil je je flesje, of vind je sap vandaag prima?"

Lacey bloosde. "Sap... maar dan in een tuitbeker?"

"Natuurlijk, lieverd," zei Marian, alsof het de normaalste zaak van de wereld was.

Ze zaten een tijdje vredig stil. Het verre gegil van peuters van de grote speelplaats klonk over het gras. Marian schildte een appel en Lacey knabbelde aan kleine crackers in de vorm van dieren.

"Ik ben nog steeds zenuwachtig," zei Lacey plotseling.

Marian keek bezorgd om. "Nu? Je bent hier veilig."

"Ik weet het. Maar..." Ze bewoog ongemakkelijk. "Het is alsof mijn lichaam het vergeet. Ik heb nog steeds het gevoel dat er iets ergs gaat gebeuren. Alsof iemand zal lachen of... of schreeuwen."

Lacey worden

"Dat is je angst, lieverd . Het betekent niet dat er iets mis is. Het is gewoon je geest die je probeert te beschermen, zelfs als je die bescherming niet meer nodig hebt."

Lacey knikte en krulde haar tenen in het gras. "Daarom heb ik de luiers overdag nodig," zei ze zachtjes. "Ik weet niet altijd wanneer ik in paniek raak tot het... te laat is."

Marian stak haar hand uit en wreef zachtjes over de rug van haar dochter. "Ik ben zo trots op je dat je dat zegt. En dat je naar je lichaam luistert. Het maakt niet uit wat andere kinderen denken. Je doet wat je veilig houdt."

"Ik wil niet voor altijd dat rare kind in de luiers zijn," fluisterde Lacey.

"Je bent niet raar," zei Marian. "Je bent dapper. En op een dag, als je er klaar voor bent, kun je overdag weer gewoon een onderbroekje proberen. Of niet. Het is jouw lichaam. Jouw keuze, wanneer je er klaar voor bent. Niet iedereen is vroeg uit de luiers."

Lacey keek op, haar ogen vol dankbaarheid.

Net op dat moment naderden er voetstappen. Twee meisjes, ongeveer Lacey's leeftijd, liepen over het pad dat langs de met gras begroeide heuvel slingerde. De een had kort, warrig blauw geverfd haar en droeg een zwarte legging onder een zwierig topje. De ander was blond met sproeten en een roze rugzak vol pluche sleutelhangers.

"Hé," zei het meisje met het blauwe haar, toen ze ze op de deken zag liggen.

"Hoi," zei Marian hartelijk.

Lacey was stil.

Het blonde meisje kantelde haar hoofd en zag de vage streep roze stof net boven de tailleband van Lacey's spijkerbroek uitsteken. Toen viel haar blik op de lichte bobbel eronder en het speenklemmetje. Ze keek niet spottend, gewoon nieuwsgierig.

"Eh..." zei de blondine zachtjes. "Draag je... luiers?"

Lacey werd rood en haar hand schoot naar haar middel. "Ik ... eh..."

"Het is oké," onderbrak het andere meisje. "Ik draag ze ook nog steeds."

Lacey knipperde met haar ogen en keek op.

"Ik ben Chloe," zei het meisje met gedempte stem. "Ik heb... wat sensorische problemen, en angst. Ik plas als ik overweldigd raak, zoals op school. Dus draag ik overdag luiers."

"Ik ook," fluisterde Lacey.

"En ik ben Hannah," zei het meisje met het blauwe haar, terwijl ze op hun hurken neerplofte. "Vroeger was ik een jongen. Maar nu niet meer. Ik draag nu schattige onderbroekjes, en soms ook luiers, vooral als ik in de 'kleine modus' ben."

Marian keek beide meisjes met een opgetrokken wenkbrauw aan. "Jullie twee zijn erg open. Dat is zeldzaam."

Chloe giechelde. "Onze school is een beetje anders. Veel van ons zijn... nou ja, zo."

Lacey keek nerveus naar haar moeder, die lichtjes knikte.

"Je kunt met ze praten als je wilt, Lacey," zei ze zachtjes.

Lacey aarzelde. "Wat bedoel je met 'zo'?"

Hannah boog zich voorover. "Het is een privéschool. Voor meisjes. Maar *eigenlijk is het* voor meisjes zoals wij... transgendermeisjes, kleine meisjes, meisjes die nog luiers dragen, meisjes die soms weer baby willen zijn. Het is er volkomen veilig."

"Zit jij op een school waar *dat normaal is*?" vroeg Lacey ongelovig.

Hannah knikte. "De helft van de meisjes draagt nog steeds luiers. Sommigen zelfs 24/7. En er is een regressieruimte, net een babyopvang. Slaaptijd, flesjes, knuffels, alles."

Marian knipperde met haar ogen. "Wacht... Is het een echte school?"

"Ja. We leren nog steeds wiskunde en geschiedenis, en alles. Maar er zijn ook extra lessen, zoals 'vrouwelijke expressie' en 'identiteitszorg' en zelfs 'babysessies' als je je daarvoor inschrijft."

Chloe viel in. "Ze laten je ook uniformen kiezen. Sommige meisjes dragen een gewone blazer en rok. Anderen dragen... peuterjurkjes met een bloemetjesjurkje. Als ze dat willen."

Lacey's hart klopte in haar keel. "Je bedoelt dat ik daarheen zou kunnen gaan?"

"Misschien," zei Hannah grijnzend. "Als je moeder belt en een sollicitatiegesprek krijgt. Ze zijn streng, maar aardig. Je zou er zeker bij passen. Je bent echt een mooi meisje, weet je."

Marians blik ontmoette die van Lacey. "Denk je dat je dat leuk zou vinden?" vroeg ze zachtjes.

Lacey aarzelde niet. "Ja. Absoluut, ja!"

Die avond, terwijl Marian Lacey instopte, bleef ze een hele tijd naast haar op bed zitten.

"Ik heb het opgezocht," zei ze. "Het heet St. Dymphna's Academy for Girls. Er staat zelfs een bericht op hun website over het accepteren van transgendermeisjes, meisjes met een beperking, meisjes die regressie vertonen..."

Lacey fluisterde: "Het klinkt als de hemel."

"Ze hebben open dagen. Maar ik bel gewoon, rechtstreeks, en vraag om een gesprek."

Lacey stak haar hand uit en pakte zachtjes Marians hand.

"Dank je wel," fluisterde ze. "Voor alles. Voor... dat ik dit mag zijn."

Marian gaf haar een kus op haar voorhoofd en trok vervolgens de dekens over zich heen.

"Er is niets om te *laten*, lieve meid. Je was altijd al zo. Ik ben blij dat je het me verteld hebt. Ik weet het al heel lang, denk ik. Je bent nooit gestopt met bedplassen, en ik denk niet dat je ooit geprobeerd hebt om te stoppen." Lacey bloosde. "En je hebt een speen nodig, en ik kon je nooit van de fles af krijgen en de manier waarop je altijd dagluiers wilt, vertelde me veel. En ik zag je naar mijn slipjes en bh's kijken, en ik kon je gedachten lezen. Je wilde er zelf ook een paar. Dus ik begrijp het, Lacey. Je bent een meisje. Een speciaal meisje met wat andere stukjes in je luier, maar dat is alles."

Hoofdstuk drie: St. Dymphna's Academie

De poorten van de St. Dymphna's Academie voor Meisjes waren van wit smeedijzer met krullende ranken langs de randen geschilderd. Aan weerszijden hingen bloemen uit hangende potten. Lacey klemde de hand van haar moeder stevig vast, haar luijer ritselde onder haar spijkerrok. Ze droeg haar favoriete roze hoodie met satijnen lint en haar speen was net onder haar kin vastgemaakt. Technisch gezien was hij verborgen, maar ze wist dat hij er was, en dat hielp. Haar speen was erg behulpzaam als ze zich zorgen maakte.

Marian kneept zachtjes in haar hand. "Haal diep adem, lieverd."

"Ik ben zenuwachtig."

"Dat is oké. Ik ook." Ze keek met een glimlach naar beneden.

"Maar we gaan samen naar binnen."

De zoemer van de intercom klikte en er klonk een warme stem. "Ja?"

"Marian en Lacey Winters. We hebben een afspraak met directrice Delphine."

Het hek klikte met een zoemend geluid open.

Binnen leek het wel een droom. Het pad leidde door een keurige tuin vol windmolentjes en schaduwrijke bankjes. In de verte klonk gegiechel en het verre gekraak van een hobbelpaard. Lacey zag een meisje van ongeveer haar leeftijd in een schortjurkje en haarstrikken hand in hand lopen met een oudere studente die een blazer en rok droeg. Het jongere meisje had een knuffelkonijn aan haar arm hangen en iets wat onmiskenbaar een kreukelluier was onder haar bloomer.

Lacey stopte. "Ze is net als ik."

"Ze is net als jij", zei Marian glimlachend.

Lacey worden

Ze bereikten de kantoorvleugel, geschilderd in licht citroengeel. Binnen voelde de receptie meer aan als een kinderkamer dan als een schoolkantoor. Bankjes met kussens, leesboeken en speenhaakjes stonden langs de muur. De receptioniste droeg een perzikkleurig vestje en gaf Lacey een vriendelijke glimlach.

"Juffrouw Lacey Winters?" vroeg ze. "De directrice verwacht u. U kunt meteen naar binnen."

Marian bedankte haar en leidde Lacey naar een deur van matglas, waarop in gebogen, cursief schrift het woord directrice Delphine Laurent stond.

Ze klopte. "Kom binnen," klonk een kalme, diepe stem.

De kamer rook vaag naar citroenkoekjes. Een lange vrouw van in de zestig stond bij het raam. Haar zilveren haar was netjes opgestoken en haar jurk was zachtblauw met een broche in de vorm van een fopspeen op de kraag.

"Ah," zei ze met een warme glimlach. "Jij moet Lacey zijn."

Lacey knikte verlegen.

"En dit is je moeder, neem ik aan." Ze stak haar hand uit. "Ik ben Delphine Laurent. Ik ben hier al... jeetje, meer dan twintig jaar directrice."

"Bedankt dat je ons hebt ontvangen," zei Marian terwijl ze haar hand schudde.

Delphine zat achter haar bureau en gebaarde dat ze op de zachte, pastelroze stoelen moesten gaan zitten, met kleine hartjeskussentjes.

"Nou," zei ze, terwijl ze haar handen vouwde, "Lacey, ik wil beginnen met te zeggen: alles aan jou is hier welkom. We zijn een school voor meisjes, ja – maar belangrijker nog, we zijn een school voor persoonlijke eerlijkheid. Dat betekent dat we transbevestigend, regressie-positief en luier-inclusief zijn. Klinkt dat als waar je op hoopte?"

Lacey glimlachte een beetje. "Ja. Heel graag."

Delphine knikte. "Onze leerlingen bestaan uit meisjes die als jongen geboren zijn, meisjes met een ontwikkelingsachterstand, meisjes met een traumageschiedenis en meisjes die zich gewoon

Lacey worden

veiliger voelen in de wereld van de baby. Niemand wordt hier veroordeeld voor het gebruik van luiers, fopspenen, flesjes of knuffels. Sterker nog, ze worden omarmd."

Ze greep in haar la en haalde er een gelamineerde tabel uit. "Hier is een ruwe analyse. Ongeveer 50% van onze meisjes draagt de hele dag luiers. Ongeveer 30% draagt ze alleen 's nachts of tijdens 'babysessies'. Ongeveer 20% draagt ze slechts af en toe. Alle uniformen zijn aanpasbaar. Je kunt de klassieke rok en blouse dragen, of een schort, rompertje of zelfs een babyjurkje met een bloomer en een maillot."

Lacey's mond ging een beetje open. "Zelfs naar de les?"

"Zelfs naar de les," glimlachte Delphine. "We hebben ook *regressiesessies*. Deze zijn optioneel, maar populair. Het is een ruimte waar meisjes een dutje kunnen doen, met knuffels kunnen spelen, flesjes kunnen drinken of gewoon in een wiegje kunnen liggen en vastgehouden kunnen worden door een van onze regressiemedewerkers. Leerlingen die het gevoel hebben dat ze meer structuur nodig hebben, kunnen zich inschrijven voor de Baby Track."

Lacey keek naar haar moeder.

"Vertel haar over de angst," zei Marian zachtjes.

Lacey haalde adem. "Ik draag overdag luiers omdat... ik paniekaanvallen heb. Ik weet niet altijd wanneer ik bang ben tot het te laat is. Dus ... ze helpen. Ik voel me veiliger."

Delphine knikte begrijpend. "Veel van onze meisjes zijn hier precies om die reden. Emotionele veiligheid is de basis van leren."

"Hebben sommige van de... oudere meisjes nog steeds babyflesjes?" vroeg Lacey met een zachte stem.

"Natuurlijk. Flessen. Fopspenen. Wiegjes. We stellen geen leeftijdsgrens aan de zorg." Ze keek Lacey recht in de ogen. "Je mag hier een baby zijn, als je dat nodig hebt."

Lacey's ogen vulden zich met tranen.

We hebben hier leerlingen gehad die een sociale transitie hebben doorgemaakt, sommigen zijn met steun van hun ouders met hormoontherapie begonnen. We werken nauw samen met gezinnen.

Je schrijft niet zomaar een leerling in, we heten het hele gezin welkom.

Marian schraapte emotioneel haar keel. "Dat is... zeldzaam."

Delphine knikte. "Je wordt uitgenodigd voor de Mommy Circle. Het is een oudergroep. Niet al onze ouders zijn cis-vrouwen, maar we gebruiken 'mommy' als een teken van zachtheid, niet als biologie."

Marian lachte even. "Ik weet niet zeker of ik dapper genoeg zou zijn om me bij zoiets aan te sluiten."

"Velen zijn dat in het begin niet," zei Delphine met een twinkeling. "Maar sommige van onze mommies vinden... onverwachte genezing. Sommigen zijn zelfs zelf baby."

Lacey knipperde met haar ogen. "Zelfs de moeders?"

Delphine glimlachte. "Vooral de moeders. Verrassend hoeveel van hen nog steeds luiers dragen."

Na de bijeenkomst leidde Delphine hen rond. Ze passeerden klaslokalen met krijtborden, zachte hoekkleedjes en zelfs kleine schommelstoelen. In één lokaal stonden slaapmatjes in de hoek. Een ander lokaal was een complete babykamer met mobiele, slabbetjes en flesjes netjes opgestapeld in een warmhoudkastje.

Twee meisjes in bijpassende schortjes zwaaiden verlegen vanaf de andere kant van de gang. Beiden hadden een speen aan de clips hangen. Eentje neuriede mee met een pluchen eenhoorn. Tegen de tijd dat ze terugkwamen op kantoor, straalde Lacey.

"En?" vroeg Delphine zachtjes.

Lacey draaide zich naar Marian om. "Mogen we...? Alsjeblieft?"

Marian sloeg haar armen om haar dochter heen en kuste haar op haar hoofd. "Ja, schat. Ja."

Hoofdstuk vier: Eerste dag, eerste glimlach

De lucht rook vaag naar talkpoeder en appelsap toen Lacey voor de spiegel stond. Haar handen trilden lichtjes terwijl ze de plooien van haar nieuwe uniformjurk gladstreek.

Het was niet de traditionele. Haar moeder had de optionele 'peuterstijl'-variant besteld: een babyroze gesmokte jurk met pofmouwttjes, een Peter Pan-kraagje en drie geborduurde hartjes op de borst. Daaronder droeg ze een geplooid witte bloomer over haar dikke luier overdag, en haar benen waren bedekt met een zachte witte maillot. Om haar nek was haar speen vastgemaakt met een zilveren lint, en haar nieuwe rugzak, bedekt met kleine cartoonkonijntjes, stond bij de deur.

Marian knielde naast haar neer en trok de kanten rand van haar sokken recht. "Daar," fluisterde ze. "Mijn mooie kleine meisje."

Lacey wiebelde. "Ik ben bang."

Marian legde haar hand zachtjes op haar wang. "Dat mag je zijn. Maar lieverd... Je hoeft je hier niet te verstoppen. Je hoeft je niet voor te doen als iemand anders. Iedereen bij St. Dymphna wil je zoals je bent."

Lacey knikte en zoog zachtjes op haar speentje voor troost. De druk op haar zenuwen nam iets af.

Ze waren er vroeg. Toen ze door de witte poort stapten, werden er ook een paar andere meisjes afgezet, sommigen in rokken en vesten, anderen in rompertjes of dikke maillots met kinderkamerprintjes. Een lang meisje uit groep 6 met een prefect-badgie liep voorbij, aan de hand van een kleinere eerstejaarsleerling in een slaappakje met voetjes. Niemand keek er raar van op.

Lacey worden

Lacey klampte zich vast aan Marians hand terwijl ze naar binnen liepen. Een bord met kleurrijk handschrift luidde: *Welkom, nieuwe kleintjes! Je bent veilig. Je bent geliefd. Je bent al genoeg.*

Ze haalde diep adem.

Ze werden in de hal begroet door Mevr. Joy, een vrolijke, moederlijke vrouw met een dikke bril en een zonnebloemspeld op haar schort.

"Lacey!" straalde ze, terwijl ze op haar knielend neerknielde. "We zijn zo blij dat je er bent, lieverd. Ik ben vandaag je eerstedagsmaatje."

Lacey knikte verlegen en verborg zich een beetje achter Marians arm.

Juffrouw Joy draaide zich naar haar moeder. "Je mag gerust nog even blijven, of naar de mamalounge gaan. We hebben koffie. En luiers, als je daar zin in hebt."

Marian lachte nerveus. "Misschien later," zei ze. "Voor nu... alleen de koffie."

Lacey draaide zich om en keek met grote ogen. "Zou jij ze ook kunnen dragen?"

Marian boog zich voorover en fluisterde: "Alleen als ik je te erg mis."

De eerste periode was oriëntatie.

Juffrouw Joy leidde Lacey naar een kamer met zacht tapijt, zitzakken, lichtsnoeren en een kring van vloerkussens. Tien of twaalf meisjes zaten in een losse kring. Sommigen droegen traditionele schoolrokken, anderen pyjamabroekjes met voetjes of geplooid rompertjes. Een aantal had een fopspeen in of bungelde ernaast. Niemand plaagde haar. Iedereen zag er... ontspannen uit.

"Iedereen, dit is Lacey," zei juffrouw Joy. "Ze is gloednieuw en ziet er absoluut beeldig uit in haar roze outfit."

Lacey maakte een buiging zonder na te denken. Een paar meisjes giechelden vriendelijk.

"Ik vind je jurk prachtig," zei een meisje in een matrozenpakje. "Die had ik in het blauw."

"Ik ben Chloe," zei een ander zachtjes. Lacey herkende haar van het park. "Je ziet er gelukkig uit."

"Dat denk ik wel," fluisterde Lacey.

De meisjes stelden zich één voor één voor. Mira, een zacht sprekende transgender in haar tweede jaar, droeg een lavendelkleurig schortje en zoog op een flesje.

Gracie was een kletskous die openlijk een slabbetje droeg en altijd een fopspeen in haar mond had, tenzij ze aan het giechelen was.

April was een groot meisje en vond het geweldig om de kleintjes te helpen verschonen.

Sophie was een parttime-baby die zichzelf een "peuterprinses" noemde en een strik had zo groot als een vogelnest.

Toen kwam Hannah binnenlopen, laat binnen met een grote pluchen uil onder haar arm. Ze plofte naast Lacey neer alsof het de normaalste zaak van de wereld was.

"Je hebt het gehaald," fluisterde ze met een grijns. "Ik zei toch dat het magisch zou zijn."

De tweede periode was Identiteitsstudies, en hun les vond plaats in een warm verlicht lokaal met muren beschilderd als wolken. Op het whiteboard stond:

Onderwerp van vandaag: Meisjesjaren in al hun vormen

Juf Ava, de lerares, was jong en had glimmende ogen, een knot vol glimmende potloden en een rok vol regenboogspelden.

"We gaan het vandaag hebben," zei ze zachtjes, "over wat het voor jou betekent om een meisje te zijn. Er is geen fout antwoord. Je voelt je misschien een groot meisje, een babymeisje, een watje, een sterk meisje, een bang meisje... of al die dingen."

Ze keek Lacey aan. "Wil jij beginnen?" Lacey klemde haar speen vast en schudde haar hoofd. Het was pas haar eerste dag. "Geeft niet," zei juffrouw Ava hartelijk. "Iemand anders?"

Gracie stak haar hand op. "Ik ben soms nog een peuter. Maar ik hou nog steeds van glitter en bazig zijn."

"Perfect."

April mengde zich in het gesprek: "Ik huil niet veel, maar ik draag nog steeds luiers omdat ze me helpen me te concentreren."